

FELICIA SIMION

Nu închide geamul

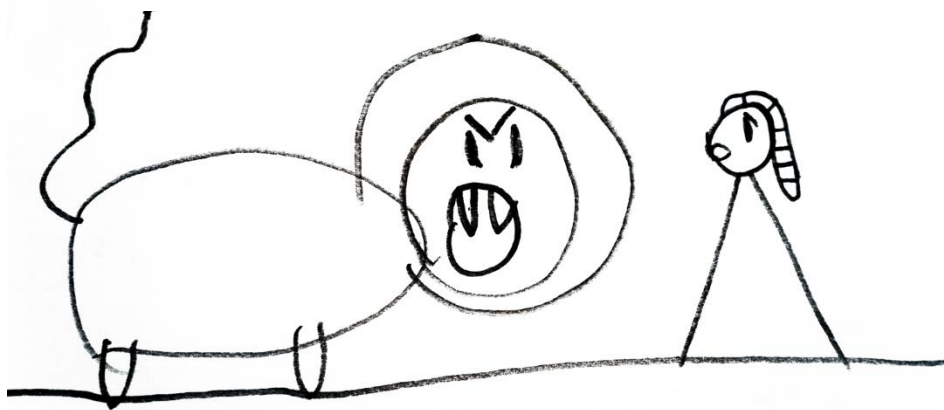
EDITURA CARTEX

Cuprins

Oamenii mă sperie pe mine	5
Există un punct	7
Înfloresc în mine	8
Îmi găsesc	9
Pe măsură ce	10
Tu ghicești ce desenez, în timp ce dormi	11
Există papuci	12
N-am simțit niciodată	14
Eu mi-am dorit	15
Te iubesc și cu păr, și fără păr	16
M de la mami	17
Nu închide geamul. Vreau să aud liniștea	18
Când eram mică	19
Uneori	21
Mami, eu te iubesc și când ești furioasă	22
Bunica se dă	23
Vreau să fiu întotdeauna trează cu tine	25
Luni – a venit	26
Flat white și	27
Mereu m-am întrebat	28
Uneori fac boacăne și ele trec singure	29
Unii Te găsesc	30
Mi-a dispărut sufletul. L-au mâncat bacteriile	32
Când eram mică	33
Țara mea are	35
O să te fac lumină	36
Cu toții credem	37
Nu vreau să dorm. Dacă dorm, nu văd nimic	38
Dă, Doamne, ploaie	39
Uite, Rori, plouă cu găleata! Dar nu văd găleata	40
Să cauți	41
Zi de naștere	42
Am o idee	43
Se ia un suflet	44

Tremur	45
Am făcut	46
Te iubesc, dar miroși a ceapă	48
M-am dezbrăcat de haina	49
Rori, știi cât te iubesc?	50
Viața începe acolo	51
Să lași ușa larg închisă	52
Tot ce n-ai	53
Inimioara mea simte că tu ești o fată minunăție	54
Noiembrie și ne grăbim	55
Trimite-mi, Doamne	56
Te iubesc până la cer pufos	57
Mi-e frică	58
Am citit undeva	59
Sunt o fată	60
Rori, ce înseamnă „om“?	61
Capul meu e	62
Hai, găinușă, fă o pană	64
Aș vrea să	65
Mami, te iubesc de la piele până la suflet	66
Doamne, dă-mi idei	67
Mai vreau zece minute	68
Uneori	69
Te mănânc cu drag	70
Decembrie și mâzga	71
Deci, hai, fuga, că vin oamenii	72
(Lui T.)	73
Mami, ești perfectă. Adică ești gata	74
Pentru o vreme	75
Nu mai este	76
Există pe lume	77

OAMENII
MĂ SPERIE
DE MINE.



AURORA

Există un punct de unde te poți ridica
în orice cădere

există un punct de unde poți cădea
în orice ridicare

constanța e iluzorie
fluctuația e reală –
între cele două se duc războaie aprige
în căutarea unui așa-zis
echilibru.

Echilibru –
să înveți să trăiești clipa
precum în cert
așa și în incert.

Înfloresc în mine toți pomii pe care
altădată nu îi lăsam să crească

sunt în gestație –
aștept să se nască
copilul din mine
din nouă în nouă luni

să râd cu toți dinții –
iată un lux pe care mi-l permit acum.



Îmi găsesc din ce în ce mai greu locul
acolo unde nimic nu-mi aprinde
focul

și nu mă mai atrage niciun zid
nu mă mai încântă nicio clădire
de la geamul căreia, nu demult,
îmi imaginam că aş privi
lumea.

Dacă există un loc în care aş vrea să fiu mereu,
acela cu siguranță ar trebui să fie
într-o mare deschidere;
tolerez greu închiderile –
poate că de-aia uit uneori să-mi leg șireturile
să închid ușile
sau fermoarul ăla care ascunde
copilul conștiincios, ascultător și performant.

Locuiește în mine,
și ne vom ține de cald unul altuia –
ca lumânarea pe care o țineam în palme strâns,
să nu se stingă,
pe drumul dintre biserică și casă,
când eram mici și mergeam să luăm
lumină.

Pe măsură ce timpul devine din ce în ce mai scurt
îmi vine să port fuste din ce în ce mai lungi.

Pe măsură ce viața devine din ce în ce mai plină
îmi vine să stau într-o casă din ce în ce mai goală.

Pe măsură ce orașul devine din ce în ce mai mare
îmi vine să mă fac din ce în ce mai mică.

Pe măsură ce oamenii se înghesuie afară
îmi vine să mă mut din ce în ce mai înăuntru.

Există papuci pe care
nu aş vrea să-i port niciodată –
de pildă, papucii tânărului care tocmai a plecat la război
lăsând în urmă familia, casa, sau cafeaua neterminată
de pe pervazul cu muşcate,
sau papucii cuiva care trebuie să aleagă
răul cel mai mic.

Există şi papuci pe care
aş vrea să-i port, măcar o zi, cum ar fi
papucii copilei care întâlneşte, pentru prima oară, marea
sau ai bătrânului care priveşte, pentru ultima oară,
marea.

Dincolo de toţi papucii
pe care i-aş purta sau nu vreodată,
vreau să fiu, cât mai mult,
pe picioarele mele –
doar aşa îmi voi permite luxul
de a mă plimba prin viaţa asta
descultă.

